

Titlu original (eng.): Triumph of Love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
PEARSON, TRACY

Căsnicie în pericol/ Tracy Pearson

Traducător: Mihnea Columbeanu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 97 8-606-736-322-7

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

TRACY PEARSON

Căsnicie în pericol

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIHNEA COLUMBEANU.

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1070	Anne Bellamy	-Învață să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeița soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina gheturilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită
1079	Carole Dean	-O ofertă de nerefuzat
1080	Sheila Holland	-Inimi zbuciumate
1081	Jenny Ranger	-Un nou început
1082	Denise Egerton	-O femeie cutezătoare
1083	Lynn Fairfax	-Sub protecția iubirii
1084	Katheleen Eagle	-La fel ca altădată
1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații
1088	Robin James	-Revenirea la viață
1089	Barbara Perkins	-Zbor spre primăvară
1090	Mary Arbor	-Sacrificiu pe altarul dragostei
1091	Lucy Walker	-Regăsirea speranței
1092	Jasmine Craig	-Dragoste învingătoare

Capitolul 1

Primul indiciu că era ceva în neregulă sosi o dată cu telefonul lui Stewart la birou. Nu era un lucru neobișnuit în sine. Secretarul lui Blake o suna adesea ca să-i transmită mesaje de la soțul ei. Însă cel care o tulbura era tonul lui Stewart. Era... îngrijorător.

– Doamnă Preston, ați primit întâmplător vreo veste de la domnul Preston, azi?

– Nu, Stewart, n-am primit nicio veste. De ce? S-a-ntâmpnat ceva?

Întârzierea răspunsului o făcu pe Juliana să tresară, îndreptându-se în scaun.

– Ce este? întrebă ea, tăios. Care-i problema?

Întrebarea ei neliniștită păru să-l dezmeticească pe Stewart, care-și reveni la atitudinea sa obișnuită, de aghiotant al lui Blake, lucid și ferm.

Respect pentru oameni și cărți

– N-aveți niciun motiv de îngrijorare, doamnă Preston, răspunse el pe tonul său dintotdeauna, înnebunitor de flegmatic. Numai că, acum un minut când am telefonat la sediul din Sydney, mi-au spus că nu l-au văzut pe domnul Preston toată ziua. Nici urmă de el. Administratorul părea aproape ușurat, pot s-adaug.

– Sediul din Sydney? Ce să caute Blake la sediul din Sydney? Nu trebuia să se întoarcă azi de la Manila direct acasă?

– Vreți să spuneți că domnul Preston nu v-a informat despre schimbarea programului?

Juliana își mușcă buza de jos, într-o încercare zadarnică de a nu se lăsa cuprinsă de deznădejde. În ultima vreme, acest aspect al căsniciei sale o deranja din ce în ce mai mult. Obsesia lui Blake cu respectarea intimității. Detesta să dea socoteală oricui, și mai ales propriei sale soții. Juliana știa de ce se purta așa, dar faptul de a cunoaște motivul nu făcea atitudinea lui cu nimic mai ușor suportabilă.

– Nu, Stewart, recunosc eu ea. Nu mi-a spus.

– Înțeleg... răspunse secretarul, neputându-și ascunde unda de sarcasm din glas.

„Ce înțelegi?“ întrebă Juliana în sine, pradă unui val de emoție intensă. „Că ne-am căsătorit fără să ne iubim? Că

o femeie poate fi dispusă să accepte orice tratament în schimbul banilor și al poziției sociale?“

O dorea inima de dorință să explice că relația ei cu Blake de fapt nu era așa. O.K., poate că se căsătoriseră, la început, cu această intenție, nu din dragoste. Dar asta nu însemna că nu țineau unul la altul, că nu deveniseră, fiecare, cea mai importantă persoană din viața celuilalt.

Dacă dădea impresia unei soții reci și rezervate, motivul era că așa voia Blake. Cu siguranță, Stewart putea să înțeleagă acest lucru. El însuși fusese angajat ca secretar și asistent al lui Blake pentru că avea tocmai calitățile pretinse de Blake de la cei din jurul lui. Era un om cu resurse proprii, cu încredere în forțele proprii, care trăia pe picioarele proprii. La fel ca ea.

Numai că, în acel moment, Juliana nu simțea deloc că avea încredere în propriile ei forțe. Se simțea extrem de vulnerabilă. Și îngrijorată.

– Te rog, Stewart, continuă ea, cu o voce nesigură. Nu mă lăsa în ceață. Spune-mi ce se întâmplă.

Din nou, secretarul ezită. Era clar că Blake îl instruisese bine cu privire la ceea ce trebuia și ce nu trebuia să știe soția patronului.

Juliana simți un început de panică.

Respect pentru oameni și cărți

– Te rog, insistă ea.

O, Doamne, dacă i se întâmplase ceva lui Blake, nu știa ce-avea să facă.

– Domnul Preston o să mă certe, mormăi Stewart, dar cred că aveți dreptul să știți, din moment ce telefonul meu e clar că v-a tulburat. Ieri, soțul dumneavoastră m-a anunțat prin fax că terminase la Manila cu o zi mai devreme și se hotărâse ca, în drum spre casă, să facă un ocol pe la filiala noastră din Sydney, într-o vizită complet neanunțată – dar urma totuși să sosească la Melbourne în jurul orelor cinci și jumătate.

– Dar spuneați că n-a ajuns la sediul din Sydney!

– N-avem niciun motiv de panică, doamnă Preston. După cum bine știți, soțul dumneavoastră poate să-și schimbe planurile în ultimul moment fără a mă anunța nici chiar pe mine. Poate că a rămas la Manila. Sau, poate, s-a dus în schimb la sediul din Brisbane. Sunt convins că va apărea pe aeroportul Tullamarine conform programului. În acest sens, patronul e un om de absolută încredere. Voi pleca la aeroport să-l întâmpin, iar dumneavoastră treceți pe-acasă și îmbrăcați-vă pentru cină. V-am rezervat o masă de două persoane la Don Giovanni's, pentru opt și jumătate.

– Dar dacă avionul lui nu sosește? strigă Juliana, fără să se simtă în stare de a se îmbrăca pentru cina la restaurant, când Blake putea fi în pericol de moarte.

– Va sosi, doamnă Preston. Să n-aveți nicio îndoială. Și-acum, nu vă mai faceți griji și, vă rog... acest mic incident să rămână secretul nostru. Soțul dumneavoastră n-ar fi deloc încântat dacă ar afla că v-am deranjat pentru un asemenea fleac. Pot fi sigur că nu-i veți spune nimic?

Juliana oftă.

– Cred că da, însă te rog, sună-mă acasă imediat ce aterizează avionul lui Blake, altfel simt c-am să mor de îngrijorare.

– Cu siguranță, doamnă Preston, încheie Stewart, cu mult mai multă căldură decât de obicei.

Juliana închise, conștientă că nimic n-avea s-o liniștească până când Blake se întorcea acasă, viu și nevătămat. Lipsise trei săptămâni. Trei săptămâni lungi și pustii. Abia așteptase seara aceea, cina, urmările... Și-acum..

Inima i se strânse dureros. Dacă se întâmplase ceva îngrozitor? Dacă n-avea să-l mai vadă pe Blake niciodată?

„Sunt ridicolă“, își spuse ea, dintr-o dată. „Sentimentală, melodramatică și ridicolă. Și numai fiindcă în ultima vreme am avut unele mici îndoieli despre căsnicia mea. Stewart are dreptate. Blake face tot timpul asemenea lucruri. Va

Respect pentru oameni și cărți

apărea ca de obicei, senin, elegant și complet netulburat. Nu am absolut niciun motiv de îngrijorare, necum să mai intru și în panică.“

Și totuși, în după-amiaza aceea Juliana nu mai putu lucra și se bucură să părăsească biroul la ora patru și jumătate, nerăbdătoare să aștepte acasă telefonul lui Stewart. Conacul familiei Preston se afla la doar câteva mile distanță de oraș, cu vedere spre partea răsăriteană a Golfului Port Philip, dar Juliana nimeri în plină oră de vârf a traficului de după-amiază, iar drumul spre casă dură mai mult de o oră.

Telefonul suna deja, iar Juliana intră în casă prin garaj, la scurt timp după ora cinci și jumătate. Întrucât era seara liberă a doamnei Dawson, nu avea cine să răspundă, iar Juliana speră să sune în continuare până ajungea la aparatul cel mai apropiat. Trecând grăbită prin spălătorie, ajunsese în bucătărie, își lăsă mantoul și poșeta pe bufet și smulse receptorul din furcă.

– Da?

– Doamna Preston?

– Stewart! O, slavă Domnului că n-ai închis! Tocmai soseam și am alergat mâncând pământul pân-aici. Dar acum totul e-n regulă, oftă ea, fericită. Avionul lui Blake a aterizat la timp, înțeleg?

– Păi... ăă... știți...

Juliana încremeni.

– Avionul domnului Blake încă nu a sosit, cu regret vă spun, și mi-a fost cam greu să-i dau de urmă. Am vorbit la Manila și se pare că domnul Preston a plecat ieri la timp, cu destinația Sydney, dar aeroporturile din Sydney insistă că n-a aterizat nicăieri prin zonă, nici ieri și nici azi.

Sângele începu să se scurgă din obrajii Julianeii.

– Sfinte Cerule...

Trase spre ea un taburet de bucătărie și se lăsă pe el, înainte de a cădea de pe picioare.

– Ai... ai luat legătura cu autoritățile?

– Bineînțeles. Se fac cercetări.

– Se fac cercetări... repetă ea, fără vlagă.

– Vă rog, încercați să nu vă faceți griji, doamnă Preston.

Sunt sigur că totul se va rezolva.

– Crezi... crezi că ar fi bine să vin și eu la aeroport?

– Nu cred că ar fi înțelept, îi recomandă ferm Stewart.

Mai ales dacă domnul Preston va sosi peste scurt timp, cum nu mă îndoiesc. Știți că nu suportă să se facă agitație în jurul dumnealui. Ar prefera să-l așteptați acasă, ca de obicei.

Cuvintele lui Stewart, care păreau muștrătoare, o făcură pe Juliana să tresară. Singurul motiv pentru care nu-și aștepta și nu-și conducea soțul la aeroporturi era acela că el

insista întotdeauna să n-o facă, nu fiindcă ea n-ar fi dorit. Acesta era un alt aspect al căsniciei lor, care începea s-o deranjeze: imaginea pe care le-o inspira altora. Totuși, nu era momentul să se preocupe de salvarea aparențelor.

– Îmi promiți că mă suni imediat ce afli ceva? întrebă ea, cu voce tremurătoare. Absolut orice?

– Vă promit, doamnă Preston. Acum trebuie să plec. La revedere.

Juliana închise telefonul.

O, Doamne... Blake...

Un moment, își îngropă fața în mâini, îngrozită de imaginile care-i tot bombardau creierul. Blake... zăcând fără viață într-o masă de fiare contorsionate, pe un munte. Blake... scufundându-se spre fundul oceanului, într-un sicriu rece de oțel. Sau, cel mai cumplit dintre toate... trupul lui frumos, carbonizat, de nerecunoscut. Avioanele luau foc adesea în momentul prăbușirii.

Țipătul ascuțit de disperare pe care-l scoase o surprinse chiar și pe ea însăși.

Frumoșii ochi căprui ai Juliane se dilatară. Doamne sfinte... își spuse ea, simțind un clocot necontrolat în abdomen. Doamne sfinte...

Capitolul 2

Juliana stătea în living, pe întuneric, singură. Era recunoscătoare că doamna Dawson avea seara liberă, recunoscătoare că nu trebuia să suporte scepticismul femeii în legătură cu deznădejdea ei. Menajera lui Blake dăduse de înțeles întotdeauna, fără a fi propriu-zis nepoliticoasă, că n-o agrea pe soția șefului ei, numind-o mereu „doamnă Preston“ cu un formalism înțepat.

Trecuseră două ore de la telefonul lui Stewart. Parc-ar fi fost doi ani.

Sunetul neașteptat al telefonului o făcu pe Juliana să sară în picioare. Cu inima bătându-i nebunește, ezită temătoare înainte de a înhăța temutul instrument, ducându-l la ureche.

– Da?

– Tot Stewart Margin la telefon, doamnă Preston. Nu mai aveți de ce vă face griji. Domnul Preston nu are nicio problemă.

Juliana se clătină pe picioare, ținându-se de marginea mesei ca să nu cadă.

– O, slavă Domnului, șopti ea, cu voce răgușită. Slavă Domnului...

Închise o secundă ochii, pentru a înălța încă o rugăciune de mulțumire în gând. Blake nu murise într-o catastrofă aviatică, la urma urmei! Curând, avea să intre senin pe ușa din față, splendid ca întotdeauna, într-unul dintre imaculatele lui costume de birou. Urma să-și arunce într-o parte servieta din piele de crocodil, înainte de a-și lărgi cravata, pentru a se îndrepta direct spre bar, unde-și turna un scotch mare și striga:

– Vino la mine, Juliana, și spune-mi cum ți-a mers pe ziua de azi. Pentru mine a fost un iad!

„O, Blake... Ce m-aș fi făcut dacă ți se întâmpla ceva? Cum aș fi supraviețuit?“

Păli, când revelația pe care o avusese cu scurt timp în urmă o izbi din nou, năucitor de puternic, o revelație care-i putea amenința pe viitor fericirea aproape la fel de mult ca moartea lui Blake. Îi scăpă un mic suspin, în timp de falangele degetelor i se albeau, cu unghiile înfigându-se în lemn.

– Doamnă Preston? E totul în regulă?

„Nu!“ țipă Juliana în sinea ei, chinuită. „Nu e deloc în regulă! Niciodată nu voi mai simți că e în regulă. Nu-nțelegi?“

La un moment dat, nu știi nici eu când, m-am îndrăgostit de soțul meu! Dacă ar intra acum pe ușă, m-aș arunca în brațele lui plângând, făcându-mă de râs!

Și ce-ar face Blake? S-ar uita la mine copleșit de oroare, s-ar retrage din fața unei asemenea efuziuni sentimentale și posesive. O, cât le mai detesta pe femeile care se agățau, care doreau, care iubeau astfel!

Doamne! Acum ce mă fac?“

„Întreabă-l pe bărbatu-tău, proastă mică“, îi răspunse glasul rațiunii. „Da-ntreabă-l calm!“

Juliana înghiți un nod, încercând să-și revină. Căci de nu, la fel de bine putea să-i ceară lui Blake divorțul, în aceeași seară.

– Acum e-n regulă, îl asigură ea pe secretar. Avionul soțului meu a și sosit?

– Nu. Domnul Preston va sosi cu o cursă comercială care aterizează peste... ia să vedem... peste vreo zece minute.

– O cursă comercială? Da' cu Learjet-ul lui ce s-a întâmplat? A avut vreo pană?

– Într-un fel. Se pare că ieri, după decolarea din Manila, avionul domnului Preston a trecut printr-un nor de praf vulcanic care i-a înfundat motoarele și i-a blocat aparatura electronică de bord atât de rău, încât pilotul a trebuit să aterizeze forțat.